

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

Trigesima-Qvinta. De consolatione Spiritus sancti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

contra multiformis humana fragilitatis tentamenta, spiritualium fortitudinis remedia sancta. Ipse quippe est, qui fideles suos per sacra eloquia erudit, per praelatos regit, per Sacerdotes sacramenta ministrat; ne in huius vite peregrinatione a recto itinere declinent, & in laboribus deficiant. Ipse compungit cor hominum peccatis præteritis, arguit de negligentibus quotidianis & minoribus defectibus: nec patitur morari culpam maculae leuis, in conscientia animæ fidelis. Ipse excitat ad innouandum feruorem, ad deuotè orandum, ad studiosè legendum, ad promptè obediendum ad humilia sectanda, ad exercitia deuota seruanda. Ipse retrahit a terrenis, inuitat ad quietem cordis, increpat de verbis leuibus. Mitigat iram, expellit libidinem, tollit inuidiam, reprimat gulam. Suadet vitare acediam, tenere disciplinam. Docet quid agendum, quidve cauendum sit intus & foris. Ipse adest tribulatis corde, consolatur humiles, erigit pusillanimes; exaudit gementes, miseretur flentibus, veniam tribuit pœnitentibus.

4. Quotiescunque igitur tribularis vel tentaris, ad caelestis auxilium protinus recurre, Spiritus sancti gratiam humiliter inuoca; omnem anxietatem tuam ei expone, atque totaliter pietati eius te committe. Vt pro suo beneplacito & honore, cuncta gramina tua, ad vberiore animæ tuæ profectum, misericorditer ordinet, & ad salutarem finem omnia perducat. Ipse enim omnia nouit, omnia scrutatur & penetrat, & nihil sine causa tibi contingere permittit: flagellat & medetur, humiliat & exaltat. Hæc namque specialis est operatio Spiritus sancti, in hoc fragili corpore multis miseris infecto; vt per veram contritionem purgentur macula peccatorum; vt mala præterita conuertantur in humilitatem ampliorem, atque bona incepta crescant ad perfectionem. Quatenus nullum tempus sine spirituali fructu transeat, sed omnis actio, sermo, & cogitatus, ad honorem Dei & beatissimæ Trinitatis gloriam tendant & perseuerent. Quæ nobis orantibus largiri dignetur Spiritus sanctus sua benignissima gratia, qui Apostolorum corda largissimè impleuit die hodierna. Amen.

TRIGESIMA-QUINTA.

De consolatione Spiritus sancti.

1227. 14.

Ego rogabo Patrem, & alium paraclitum dabit vobis. Cùm esset recessurus Dominus noster Iesus Christus corporaliter à discipulis suis, promissit de sua absentia contristatis spiritualem consolationem sancti Spiritus: qui nunquam ab eorum cordibus recederet, sed in æternum cum ipsis permaneret. O quàm beata promissio Christi, non de lætitia mundi, sed de consolatione Spiritus sancti! Quæ tam preciosa est & suavis, vt nihil ei comparari possit.

possit in rebus humanis. Habebant sancti Apostoli magnam consolationem in humanitate Christi, audiendo palam ex ore eius eloquia diuina, & videndo oculis suis stupenda miracula. Ideoque non immerito de suo recessu tristabantur tanquam orphani à dulcissimo eius consortio separandi, timentes inter prauitates & scádala Iudæorum, sine necessario sibi praesidio derelinqui. Quapropter ipse benignissimus magister, secretorum cognitor, ac praescius futurorum, dilectos discipulos suos ab imminente tristitia recreat: & pro corporali sua praesentia, spiritualem & permanentem eis consolationem firmiter spódet. Erant enim tales, qui caelesti consolatione & diuina inhabitatione essent digni, utpote veri iam contemptores mundi, & perfecti imitatores humilis vitae Christi. Nam Pater tales amat, Filius pro talibus orat, Spiritus sanctus tales exaudit & illuminat.

2. Vide nunc inestimabilem gratiam diuinæ pietatis, qualiter filius Dei elegit pauperes & simplices in societatem praedicationis suæ, ad conuertendum mundum: quibus etiam pro paruis uilibusque mundi rebus, quas reliquerant, preciosa Spiritus sancti munera gratis donare decreuit. Quare hoc? Ut mundi gloriam spernendam doceret, & humilitatem sibi maxime placere monstraret. His itaque auditis tam diuinis oraculis, ô religiose, fuge honores atque delicias. Postpone curas seculares: & praepara cor tuum ad susceptionem doni Spiritus sancti, orationibus deuotis. Et si iam in bono statu consistis, & uias seculi reliquisti: noli iterum retro respicere, noli presentibus contentus esse, sed ad perfectiora & sacratiora ardentius anhela. Et ut capere merearis nunc nouam gratiam, compunctioni insiste; & in cella, quasi in cenaculo, cum Apostolis te conclude. Nam hoc est probabile signum gratiæ Dei praesentis, si quis ad potiora habenda aestuat, si de sua quotidiana defectioe intumescit, si à multis sibi licitis abstinet: si qualiter in melius proficiat, diligenter recogitat: si nunquam se perfectum in aliquo existimat, nec aliquid dignè peregrisse se credit. Oportet namque te omnibus infimis funditus renuntiare, si Spiritus sancti consolatione desideras recreari, si eius uis uirtute firmari, si eius cupis amore accendi.

3. Sed adhuc inquirendum, quibus exercitijs Apostoli sancti ad tantam gratiam peruenerunt? Non enim subita conuersione, nec una tantummodo die, ad tam magnam perfectionem ascenderunt: sed paulatim per incrementa uirtutum in schola Christi, tanquam boni discipuli à bono magistro diligenter instructi, profecerunt. Et primò quidem, omnia sua sponte propter Christum reliquerunt; parentibus & cognatis aliisque mundanis affectionibus renunciarunt: parati cum eo labores & penurias atque

Luca 22.
1. 11. 22.

hominum maledictiones sustinere. Vnde ante passionem suam eis dixit: *Vos estis, qui permansistis mecum in temptationibus meis.* Ecce bona initia Apostolorum; quia terrenis nudati, & aduersitatibus probati, Christo perseveranter adhaeserunt. Et licet tempore passionis, metu mortis ab eo aliquatenus recesserunt, de hoc tamen multum doluerunt; & suam infirmitatem plenius cognoscendo cum maiore humilitate & feruentiori affectu ad Christum redierunt. Nam post resurrectionem eius, ab eo iterum visitati sunt & verbis ac scripturis roborati: ut sic in fide & spirituali vita citius proficerent. Demum Christo ascendente in caelum, ipsi conspem suam ad caelestia transtulerunt: nec tunc tristitiam de recessu eius habuerunt; sed potius de magnificentia gloriae suae gratulabantur; ita ut cum gaudio magno in Hierusalem reuertentur. Ibi pariter in coenaculo congregati, orationibus ac meditationibus sanctis unanimiter intenti erant: & ad gratiam Spiritus sancti caelitus sibi mittendam, humiliter ac multum desiderant se preparabant. Ibi cum Maria matre Iesu commorantes, de actibus & doctrinis atque miraculis saluatoris nostri deuote conferebant: & (ut pie credendum est) non pauca mysteria Christi a beata Virgine audierunt & didicerunt.

4. Ibi postpositis seculi curis, & loquutionibus vanis exclusis, totale desiderium suum, ad interiora & caelestia promissa conuerterunt: quatenus super dona, quae iam habebant, adhuc plenius Spiritum sanctum accipere mererentur. Et factum est ita. Nam in aduentatione eius, omnes repleti sunt, & tantis charismatibus donati & clarificati, ut signis & virtutibus ac doctrinis super Patriarchas & Prophetas coruscarent. Quicquid enim in lege & prophetis dictis mysticum velabatur, hoc Spiritus sancti illustratione intellexerunt, & eloqui varijs linguis potuerunt. Quod valde necessarium ad totius ecclesiae adificationem fuit: ut ipsi primitus de omnibus salutis nostrae sacramentis perfecte instruerentur; qui postea per totum mundum omni creaturae Evangelium Christi debuerant predicare. Dedit itaque Pater caelestis Spiritum bonum petentibus se: & tam copiosa benedictione Apostolorum pectora locupletauit, ut iam nihil de terrenis ambirent, nec vlla seculi aduersa timerent, sed pro nomine Iesu contumelias pati gauderent. Adiecit autem eis, cum plenitudine scientiae, armaturam spiritualis militiae; ut contra errores gentilium, haberent sapientiam diuinam, & ad superandam philosophorum eloquentiam & contra persecutorum saeuitiam, tenerent fortiter patientiae palmam. Verè magna gratia in Apostolis emicuit; eo quod tam imperiti secundum seculum homines, in tam breui tempore, ad tantam celsitudinem sanctitatis excreuerunt:

sunt: vt vsque ad extrema terræ, Spiritu sancto cooperante, eorum prædicatio perueniret.

5. Consequenter etiam ex iam dictis perpende, quia sancti Apostoli, qui erant Christo charissimi, non sine labore & debita præparatione hanc spiritalem consolationem acceperunt: nec sine certamine & corporis afflictione in hoc seculo vixerunt: sed tanto feruentiores erga Christum & proximorum salutem extiterunt, quanto præ cæteris ampliora dona se accepisse cognouerunt. De quibus non propriam gloriam, non transitoriã mercedem, nec laudem quæsierunt humanam: sed purè Dei honorem & caelestem gloriam, post huius vitæ laborem. Qui utique in omni conuersatione sua inter gentes multas, cum humilitate & mansuetudine cordis, acceptam caelitus gratiam, sollicitè custodire studuerunt; non ocio torpentes, nec commoda carnis quærentes, sed animarum lucra pensantes, verbis & exemplis subditos suos ædificauerunt, & maximum fructum Deo obtulerunt. Horum igitur actus & dicta valde vtile est omnibus religiosis & deuotis sedulo pensare; qui crucem suam pro Christo tollere & Apostolicam vitam sectari proposuerunt. Quatenus ad melioris vitæ profectum semper ferueant, & in disciplina ordinis perfeuerando, Spiritus sancti gratia adiuuante, vitam æternam cum omnibus Sanctis apprehendant. Amen.

TRIGESIMA SEXTA.

*De sancta & vnanimi conuersatione primitiua Ecclesia,
in Hierosolymis.*

1. **M**ultitudinis credentium erat cor vnum, & anima vna in Deo. Act. 4.
 MO quàm sancta & iucunda fuit illa congregatio in primitiua ecclesia, Spiritu sancto congregata: quæ nequaquam potuit conturbari, quamdiu vnitas fidei in vinculo charitatis illæsa seruabatur. Ad hanc perfectè tenendam maximè iuuant abdicatio proprietatis in rebus temporalibus, cõformitas in bonis moribus, obedientia præpta in subditis, vita exemplaris in prælatis, pia condescensio cum infirmis, stricta correctio pro excessibus, debita ordinatio in singulis officijs. Et nequid fortè communitati desit vel depereat, debent omnes pro posse commune bonum promouere: vt charitas in omnibus per opera sancta luceat, & Deus inde summè glorificetur. Omnia ista bona inueniuntur à sanctis Apostolis primitus obseruata, & per eos postmodum ad alios fideles deriuata: sed præcipuè religiosi ac prælatis ecclesiæ ad imitandum sunt commendata. Nam quãdiu Apostolica vita claruit in capite & in membris, erant bona cum ipsis, & magna gratia in vniuersis. Et quia Deum quærebant & terrena spernebant, addita sunt eis cum spiritualibus donis temporalia bona.